

Άγγελου Μετόσιη

Ο κηπουρός και η πέρδικα

Εγιώ μουν ένας κηπουρός

Σ' έναν περβόλιν έμπηκα για να γοράσω πορικά
τζ' είσιεν μηλιές τζ' αθιές πολλές τζ' μαντζουράνες περισσές
τζ' εβόσκουνταν οι μέλισσες και ίσιεν και μίαν τριανταφυλλιιά
και η πέρδικα έκαμεν φουλιάν.

Μπαίνει τζ' βκαίνει τζ' γεννά κάμνει τ' αυκά 29
τζ' τρώει μου τζ' τον καρπόν τζ' πίννει μου τζ' το νερόν
τζ' παρακα..... τζ' εγώ τζ' πιάνω την που το φτερόν
τζ' πεταλλά τζ' φεύκει μου τζ' βκαίνει πάνω στο βουνό
τζ' εχαμηλοκακκάρισεν τζ' εμέν η καρδιά μου μαύρισε
τζ' εγιώνη ππέφτω στον καμόν τζ' πιάνω στράταν μακριάν
τζ' πάω τζη στη Λειβαδιάν τζ' βρίσκω τζ' την παπαδιάν
που δεν λαλεί ποττέ ψευτιάν.
Λαλώ της. Εσύ τζηρά παπαδιά εν είδες μίαν πέρτικαν που
περπατεί λεβέντικα.

Πείτε μου τα σημαδκια της.

Από το κηπουρός και πέρδικα.

Τα πόδια της εν κότσινα, τα σιείλη της εν κότσινα
κότσινα σαν τον ήλιον αξίζει ένα βασίλειον
τα μάτια της εν торνευτά μες το χαρτί ζωγραφιστά.
Έτσι πουλλήν εν είδαμεν (λαλεί του) εμείς να σου το
είπομεν να σε παρηγορήσομεν.
Ο άνθρωπος πέφτει στον καμόν τζ' έδωκεν μες τον ποταμόν,
τζ' κατεβαίνει του Λαού τζ' βρίσκει τζ' την Λαουρούν.
Στέκεται τζ' την αρωτά.
Εσούνη εισ' μία λαουρού πιάνεις του βούρου τους λαούς
Έτσι πουλλήν δεν είδομεν εμείς να σου το είπομεν να
σε παρηγορήσομεν.